

opusdei.org

”Jag känner tyngden av Verket och kraften från Gud”

Sedan sin utnämning som prelat av Opus Dei den 20 april 1994 har biskop Echevarría givit intervjuer till flera massmedia. Vi erbjuder ett urval av hans svar och återger början till en intervju av Pilar Urbano 1994. I spalten till höger finns de en länk till texten i sin helhet.

2004-04-26

Var föddes ni, hur var er familj ...?

Jag föddes i Madrid, på Calle Fortuny, den 14 juni 1932. Min far var ingenjör, lärare vid Tekniskahögskolan. Eftersom ingen av hans andra söner ville bli ingenjör, ville jag leda mig mot detta yrke ... Ja, t o m skrev han en bok med tanke på min förberedelse. Men jag tyckte mera om humaniora. Min far hjälpte mig med matematiken. Och för varje problem gav han mig tre eller fyra olika sätt att lösa det på. Detta övermått gjorde att jag fick avsmak för matematik. Därför valde jag att ägna mig åt juridik.

För att bli advokat?

Nej, jag ville bli börsmäklare, som min farfar, för att tjäna pengar och få ett bekvämt liv. Sedan kom Gud in i mitt liv och jag ändrade mina planer. Här i Rom studerade jag kanonisk rätt vid Angelicum och civilrätt vid

Lateranuniversitetet, fram till licentiat- och doktorsexamen.

Hur många syskon är ni?

Vi skulle ha varit elva men bara åtta föddes. Jag är idag den yngste av de sju som ännu lever. Därför har jag nästan femtio syster- och brorsbarn. Min familj kommer från Guipúzcoa, men redan mina mor- och farföräldrar slog sig ner i Madrid.

Hur lärde ni känna Verket?

Jag hade en kusin som tillhörde Opus Dei, men jag hade aldrig brytt mig om att fråga honom om det. I tidskriften *Catolicismo* kom år 1944 ett reportage om de tre första medlemmarna av Opus Dei, som var ingenjörer och som lät prästviga sig. En vän till mig fann av en händelse denna tidskrift i sitt hem och visade den till mig och de sex eller sju andra medlemmarna av vårt gäng. Detta var något alldeles nytt i sitt slag och

väckte mina vänners nyfikenhet. Men inte min, sanningen att säga. En söndag eftermiddag, det var den 6 juni, skulle vi just till att gå på bio. Min vän ringde mig och föreslog att vi skulle ändra på planerna: ”Vad tycker du – ska vi istället gå till ett residens på Calle Diego de León, för att ta reda på vad Opus Dei är för något?” Vi gick dit alla sex. Vi blev mycket väl mottagna. Inte i grupp utan var och en av oss fick prata med en medlem av Verket och fråga om det som vi var intresserade att veta. Då vi gick ut därifrån hade jag i fickan en ny och blänkande bönebild av Isidoro Zorzano, en ingenjör tillhörig Opus Dei, vars helgonförklaringsprocess just hade inletts. Han tycktes mig vara ett sympatiskt lekmannahelgon, som det skulle gå bra att efterlikna. Detta var kvällen innan det att min far gick bort. Min far höll på att förbereda en semester för familjen i San Sebastián, när han plötsligt fick en infarkt.

Eftersom vi inte genast fick reda på hur det egentligen förhöll sig, utan bara att han var allvarligt sjuk, minns jag att jag bad för honom med hjälp av Isidoros bönebild.

Den sommaren stannade vi kvar i Madrid. Det hade vi aldrig gjort tidigare. Detta gav mig tillfälle att ofta besöka ett av Verkets centrum, som – ännu en tillfällighet – låg på min egen gata. Familjen Echevarría hade flyttat tillbaka till Calle Españolito. Och Españolito kallades den lägenhet där ungdomar tillhöriga Opus Dei bodde. Alltid när jag kom dit gav man mig något litet arbete att utföra, att sandpappra några gamla stolar för att sedan måla om dem, hjälpa till med dekoreringsarbete, ge en hjälpsam hand i något snickeriarbete... Jag tyckte om att känna mig nyttig och att behandlas som någon som kan göra något för andra. Den 8 september bad jag om

inträde i Verket. Jag var 16 år gammal.

Och vad var det som lockade?

Den glada atmosfären: Ungdomarna studerade och arbetade av alla krafter, men de var mycket tillfreds. Den insikten att man utan att ändra sin ställning i livet kunde bli helig genom sitt yrke. Och den oändliga horisont som öppnade sig när man tänkte på att man kan föra ut Kristus till många människor. Alltsedan barnsben har jag varit mycket sällskaplig av mig, och jag har alltid tyckt om att ha många och mycket goda vänner.

Hur lärde ni känna Opus Deis Grundare?

Fadern bodde i Rom sedan 1946, även om han ganska ofta kom till Spanien på besök. Under ett av dessa besök, det var i november 1948, blev vi inbjudna till ett samkväm med

honom på Calle Diego de León. Känslan av förtrolighet gentemot den som är Verkets fader, är ett kännetecknande drag i Opus Deis karisma och utan att någon sagt något till mig, hade jag en stark längtan att lära känna Fadern. När samkvämet var över – vi var runt 35 personer – vände sig Fadern till oss tre senast tillkomna medlemmar och föreslog att vi redan samma eftermiddag skulle åka med honom för att lära känna Molinoviejo, som var ett hus mitt på landet nära staden Segovia, och som användes för konferenser och reträtter.

Vi satte oss i en gammal Vauxhall. Fadern satte sig där bak. Jag satt i framsätet med en annan. Doktor Odón Moles körde. Under resan gjorde vi allt möjligt, vi pratade, vi sjöng, skrattade och bad... Fadern berättade för oss om alla de apostoliskaverksamheter som Verket skulle göra överallt i världen och

som väntade på oss. Med sin baryton-röst, som hade en fin klang och var välmodulerad, sjöng han gatuvisor, kärleksvisor, som han tillägnade Gud: ”Jag har en kärlek som gör mig så glad...” Han skojade med oss. När vi bakom en vägkrök såg ett gammalt ruckel avteckna sig, fult och fallfärdigt, sade han: ”Titta, där är Molinoviejo!” Vi gick i fällan ett par gånger. Och så blev jag åksjuk, spydde ... och eftersom jag var klädd i svart eftersom jag bar sorgdräkt efter min far, kände jag mig helt förlorad. Men han hjälpte mig att tvätta av mig, fick mig att se bort från det pinsamma i situationen, såg till att vi i fortsättningen färdades med fönstret öppet, trots att det var i november månad, och visade mig så mycket ömhet att jag verkligen kände mig omhändertagen – inte av en vanlig far utan av en särskilt ömsint far som ville skämma bort sitt barn.

I Molinoviejo gick vi för att titta på kapellet. Några universitetsungdomar höll under ledning av en Konstfackselev på att dekorera det. På ryggstöden av obrutet trä hade de ristat in några namn på Jungfru Maria tagna ur litanian till hennes ära. Jag blev imponerad av den ömhet och stora kärlek som Fadern visade Jungfru Maria. Då han läste upp dem, uttalade han dem ett efter ett med sin varma och vibrerande röst, som om det var ömma kärleksord riktade till en älskad kvinna. Det gjorde ett på samma gång mycket skört och mycket kraftfullt intryck, mycket andligt och på samma gång manligt. Man förstod att när Fadern uttalade dessa ord, var det i bön.

Pilar Urbano. Época.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/jag-kanner-tyngden-av-verket-och-kraften-fran-gud/> (2026-04-10)